

dragare, hvilka lägga an på att gå för välkända och aktningssvärda medlemmar af samfundet. Hvad är då meningen med denna besynnerliga förklädnad? Nedlåter naturen sig till bedrägeri och maskerader? Vi svara nej! Därtill äro hennes grundsatser för stränga. Men det är ett ändamål med allt hvad hon gör. Det ena djurets likhet med det andra är af alldeles samma art, som de ofvan nämnda djurens likhet med blad, bark eller ökensand, och den har alldeles samma nytta och afsigt. I bägge fallen är denna likhet eller förklädnad ett lejdebref för innehafvaren, ty dess fiender angripa i förra fallet ej hvad de anse för ett blad, en pinne o. s. v., i det senare åter afsky eller frukta de af en eller annan naturlig anledning just de djur, efter hvilka förklädnaden är tagen, livréet lånadt. — Vid fortsatt undersökning finna vi, att i flere fall det blott är honan som är förklädd, och då det låter bevisa sig, att hon är i vida större behof af skydd än hanen, och att hon för artens bestånd måste hållas vid lif en längre tid, hafva vi däruti ett ytterligare stöd för att likheten ständigt tjenar samma stora ändamål: artens bevarande.

Vid försöket att förklara dessa företeelser såsom åstadkomna genom »föränderligheten» och »det naturliga urvalet» utgingo vi från det faktum, att det plägar uppstå hvita afarter, och att när dessa blott skyddas mot sina fiender, lefva de och trifvas godt; och vidare, att då lagen om »bevarandet af de till att lefva mest lämpade» afarter och individer nödvändigt fordrade, att de, hvilkas färger äro dem till skada, gallras ut; men att de däremot bevaras,